

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

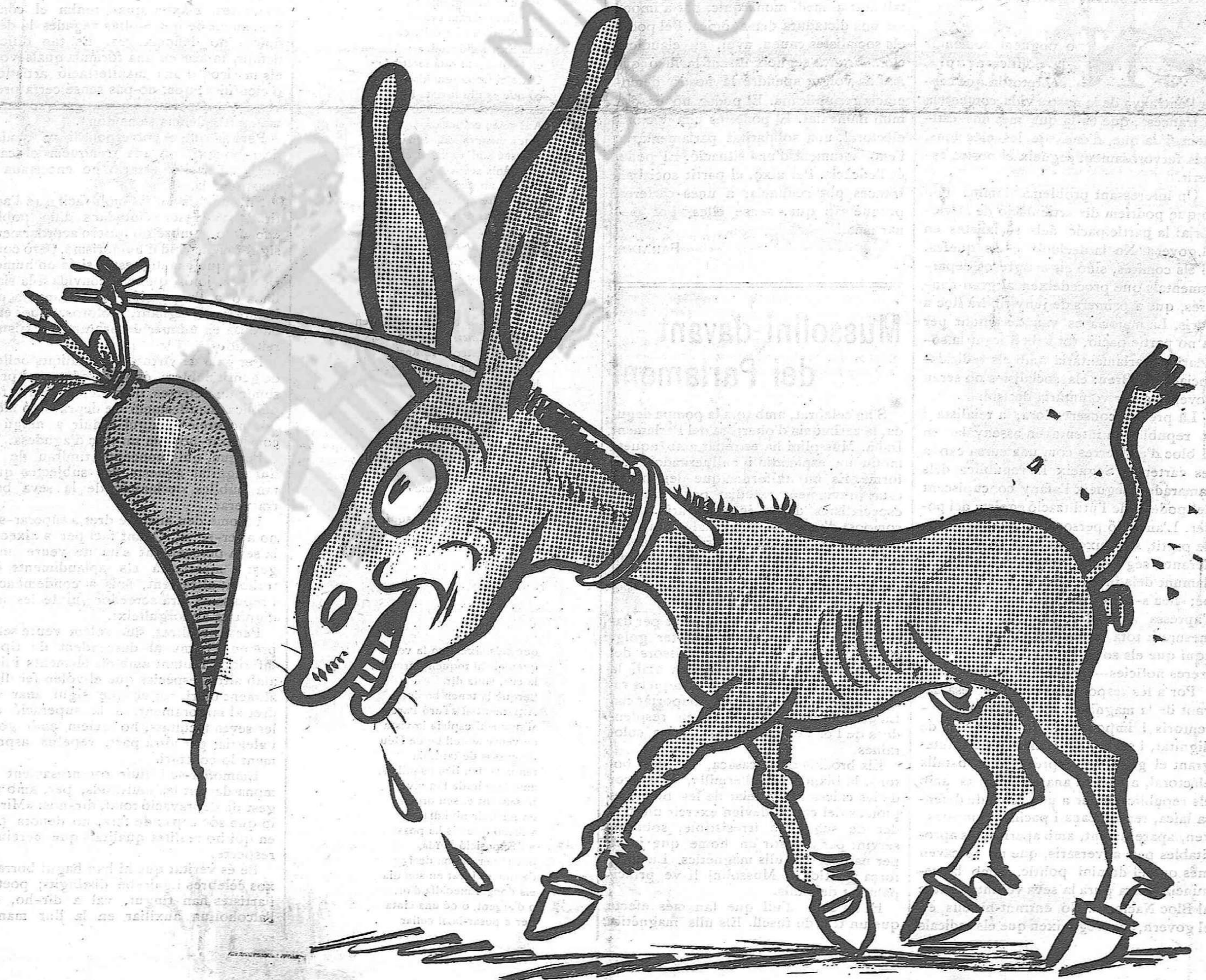
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA PASTANAGA I EL RUC

Nou invent de gran utilitat per a fer marxar el ruc

El triomf del cinema

Ja poden dir el que vulguin els enemics del cinematògraf, que la gent de tot arreu bada cada dia més davant la pantalla. I entre les ciutats mundials més cinematografistes, cal posar-hi la nostra ciutat de Barcelona. Els sentiments cinematografistes que hi ha en l'ànima barcelonina esclataren [el dilluns passat en la memorable rebuda feta a Mary Pickford i Douglas Fairbanks, que han tingut l'encertada idea de visitar-nos. Després de la jornada triomfal, ningú no podrà discutir el fervent cinematografisme de Barcelona.

D'aquí endavant hauria de figurar la pantalla en l'escut de Barcelona. Homes i dones de totes les idees, de totes les edats i de tots els estaments coincideixen en una mateixa admiració idolàtrica al cinema i als seus asos. El cinematògraf s'ha convertit en una institució barcelonina. Si els principals actors de la pantalla vinguessin a viure temporades a Barcelona, ens fa l'efecte que ens els menjaríem a petons.

Nosaltres no compartim tots els aspectes de l'admiració de la massa barcelonina pel cinematògraf. Però la lleialtat ens obliga a reconèixer que Barcelona és, profundament, essencialment, indestructiblement cinematografista. De Barcelona i dels barcelonins, de Catalunya i dels catalans, se n'han dit moltes coses. Hi ha qui els presenta addictes a un ideal, i qui afirma que professen un ideal contrari. La cosa que ningú no pot discutir és el triomf del cine a Barcelona, que ha arribat a un grau d'apoteosi amb la manifestació d'homenatge tributada a una gentil parella que veiem cada dia a la pantalla i que per vint-i-quatre hores hem pogut veure de carn i ossos.

Generositat democràtica

No poguent comentar la política pròpia, sobretot la que cerca l'entranya de la nostra vida, comentem la francesa, que és la que més ens estimem, i la que, d'ença de les eleccions, més fervorosament segueix el nostre esperit.

Un interessant problema domina avui lo que podríem dir articulació de la victòria: la participació dels socialistes en el govern. No la decideixen els quefes, ni els comitès, sinó els congressos departamentals que procedeixen al gran congrés, que a primers de juny tindrà lloc a París. La majoria es van decantant per la no participació, tot i rectificat la solidaritat parlamentària amb els radicals-socialistes. Breu: els socialistes no seran governats per voluntària decisió.

La premsa conservadora, la realista i la republicana intentaven assenyalar en el bloc d'esquerres com una cursa cap a les carteres. Segueix la república dels camarades; segueix l'afany concupiscent del poder i de l'utilització egoista del poder. L'ambició personal i els interessos de partit, segueixen essent els preponderants, segons la premsa de dreta, per damunt dels interessos de la França. I bé; heu's-aquí que cap quefe radical s'apressa a mostrar la joia pel poder mesurant tota la responsabilitat, i heu's aquí que els socialistes—segons les darreres notícies—rebutjen el poder.

Por a les responsabilitats? Feblesa davant de la magnitud dels problemes perentoris i imponents? No. Exercici de dignitat, i sentit de realitat. Ells, integrant el govern, després d'una batalla electoral, a la qual anaren plegats amb els republicans per a una acció de defensa laica, republicana i pacifista, mostraven, aparentment, amb apariències aprofitables pels adversaris, que no cercaven més que el domini polític. Amb la renúncia, resta pura la seva voluntat d'atac al Bloc Nacional. No entrant-hi ells en el govern, aconseguen que els radicals

puguin afermar la seva situació sense atendre a projectes d'una més gran envergadura, que imposaria la presència dels socialistes en el ministeri. Si els radicals fracassen, ells seran la reserva.

Pel poder els reformistes nostres es feren monàrquics. Pel poder, certs republicans, parlaven i parlen d'una adaptabilitat al medi monàrquic, per a imposar una dictadura demagògica. Pel poder els socialistes cauen, avui, en claudicació... França segueix essent la lliçó que mai ha volgut apendre la nostra democràcia republicana. El poder no és domini immediat. El poder és una victòria electoral, una solidaritat parlamentària, l'enquadrament d'una situació. El poder és l'eficàcia. Per això, el partit socialista francès pot renunciar a unes carteres, perquè sap que, sense elles, pot manar més.

PARADOX

Mussolini davant del Parlament

S'ha celebrat, amb tota la pompa deguda, la cerimònia d'obertura del Parlament Italià. Mussolini ha estrenat amb aquest motiu un esplèndid i enlluernador uniforme. Es un uniforme que deu haver estat previament estudiat per artistes i especialistes de la indumentària. Està compost d'una casaca brodada, amb set botons d'or enganxats, armilla blanca, calces blaves i un barret bicorni amb plomes blanques. Així ho llegim en un diari francès dels més seriosos i ben informats.

Ben mirat, i fins mirat damunt per damunt, el dictador italià devia fer goig. No sabem si els colors i les lluisors del seu flamant uniforme s'adiuen amb la fesomia de Mussolini. Però en aquets casos, la fesomia no té cap importància. La cosa important està en els resplendors de l'or i en les flames de les coloraines.

Els brodats de la casaca, l'or dels botons, la blancor de l'armilla, la blavor de les calces i el voleiar de les blanques plomes del capell devien exercir un poder de suggestió irresistible, sobretot servint per a vestir un home que ja té per natural uns ulls magnètics. La gran força política de Mussolini li ve principalment dels ulls.

Hi ha cops d'ull que fan més efecte que un tret de fusell. Els ulls magnètics

venen a ésser com una «ametralladora». Tantes mirades, tantes voluntats conquerides, tants cors robats. Mussolini ha robat el cor del italians amb l'arma efecacíssima dels seus ulls.

Hi ha ulls dolços que conquisten amb la seva dolçor. Aleshores la conquesta ve a ésser una mena de desmai. Però és el cas que els ulls del «Dulce» no són dolços. Són durs, duríssims. Un eminent escriptor italià, que no és feixista, abans de l'arribada al Poder de Mussolini va observar que els ulls de Mussolini no són cristians.

No obstant, els capellans d'Itàlia hi estan ben entusiasmats amb Mussolini. Si no tots, la majoria. I entre els més entusiasmats hi ha una pila de canonges, bisbes i arquebisbes. Dins el Vaticà mateix el mussolinisme predomina. Aquell clergue inquiet, mig socialista, Don Sturzo, ha vist fondre's com una candela el seu partit popular italià, el *Pipi*, que li deien i fins s'asegura que la gent del Vaticà té intenció d'enviar-lo a fora d'Itàlia encomanant-li la nunciatura de qualsevol país llunyà.

Mentre els seus adversaris han caigut o estan amenaçats de caure, Mussolini amb el seu uniforme de bells colors es presenta al Parlament. Com que, s'haurà fet retratar, ja veurem les fotografies a les revistes gràfiques.—FULMEN

EXPOSICIONS

Darrera l'Exposició dels galls i de les gallines, amb el consegüent Congrés i les consegüents visites a la granja Paradís d'Arenys, la granja Molina, i alguna altra granja on es cultiva el ram avicol, s'és obert al «Turó Parc» una Exposició canina, en la qual s'hi està molt bé. Car s'hi troba reunida ço que es diu la nata i flor de la gossesca família. Allí veieu col·locats d'una manera exquisida, cadascú amb el lletreret a la gàbia respectiva, perquè no pugui ningú confondre bèsties distintes, els mastins dels Pirineus, els mastins que Espanya cria, Terranoves, Sant Bernats, Bull-dogs, Preses, Guarderies, gossos de Tura, Terriers, Papillons, Llebrers de pinta magnífica, Pomerians, dels que a la butxaca es tiquen, Bergers, Xinetes, Mallorquins, Cans de rastre i monteria, Setters d'Irlanda, Pointiers... En fi, mai no acabaríem si tingués de nomenar les mil espècies distintes de gossos que han acudit a l'Exposició Canina, que ha mogut molt més soroll que no l'Exposició Avícola celebrada a Montjuic amb tota la picardia, per a demostrar que aquí

que sols aixequen la veu quan els hi toquen l'armilla, la cua, volia dir, perquè la tenen bonica. Altrament al «Turó Parc» sí que s'hi esplaia la vista en veure aquell bé de Déu de gossos de fantasia tan nets, tan ben esquilats, amb la mirada tan viva, posant tot el seu orgull en fer lluir nit i dia a l'amo que els ha posat a l'Exposició lluyda, portat per el bon desig de que el Jurat en son dia els dongui medalla d'or, o d'argent, o bé una cinta per a posar-la al collar

i dur-la tota la vida. Car tothom sap que els gossets formen part de la família, que són fidels i mansos, i està clà, un hom els estima. Quants fulanos veig arreu que esmercen dies i dies per a fer de gos a algú, tot esperant una *anguila*, i no poden treure mai la distinció més petita! I en canvi, a més d'un amic per la cosa més senzilla, me li claven una creu per a pujar-la a la sina! Res, que fins per fer de gos es té de tenir xiripa.

FLOK

Humorisme?

Entre les moltes i confoses notícies que la Premsa ens donà dies passats, amagada i gairebé invisible en un recó, com avergonyida d'ella mateixa, vàrem trobar-hi la següent:

«Esta mañana se ha realizado un hecho que pone de manifiesto el humorismo del pueblo...»

Dos individuos, en completo estado de embriaguez, se presentaron en la Comisaría de Vigilancia, diciendo que, como estaban borrachos y como de un momento a otro iban a ser detenidos, se presentaban ellos en la Comisaría para ahorrarles ese trabajo.

Estos ingresaron en un calabozo hasta que se les pasó la borrachera.»

D'humorisme, com pot llegir-se en el primer paragraf de la notícia transcrita, ho qualifica el corresponsal que la trameté.

Som poc aptes per a les definicions concretes, màxim quan tenim el convenciment de que moltes vegades la definició no defineix res. Es tan difícil definir, tancar en una fórmula qualsevol, els matisos d'una manifestació artística o científica, que, no pas sense certa prevenció, acceptem sempre les que amb massa freqüència se'ns dona.

Però ja que el corresponsal va qualificar-ho així, no ens trenquem el cap per a saber si va estar o no encertada i acceptem-la.

Sí; humorisme. Es molt fàcil que l'actitud d'aquests ciutadans d'un poble «de cuyo nombre no quiero acordarme», sigui una actitud d'humorisme, però convindria que ens diguessin si és un humorisme sà, joíós, que ens convida a la riallada o a l'expansió, o, altrament, un humorisme sagnant, dolorós, que ens enfonsa en un mar de profundes i tristes reflexions.

Fer gala de virtuts, de qualitats belles de gentil noblesa, és sempre bo; però presumir de defectes, de males qualitats, fer pública manifestació de depravació moral, no creiem pugui induir a ningú a considerar-ho com un traç d'agudesa.

Perquè, quin concepte tindran de la llur dignitat aquests dos subjectes que fan pública declaració de la seva borrxera?

L'home deu anar de dret a superar-se, no a fer-se vil. Quant faci per a aixecar la seva personalitat s'ha de veure amb gust i mereixerà els aplaudiments de tothom; altrament, sols a condemnació i repulsa es farà acceador qui de les indignitats s'enorgulleixi.

Per a nosaltres, que volem veure sempre en l'home al descendent de tipus inferiors, lluitant amb els elements i fins amb altres espècies que el volen fer llur aliment diari, tot el que sigui anar de dret al millorament, a la superació de les seves facultats, ho veiem amb goig i alegria; per altra part, repelim asprement lo contrari.

Emmonar-se i lluir ostentament la mona davant les multituds, per, amb un gest de depravació total, dir-nos: «Mireu lo que sóc capaç de fer», no denota pas en qui ho realitza qualitats que mereixin respecte.

Bé és veritat que hi han hagut borraxos cèlebres i gairebé distingits; poetes i artistes han tingut, val a dir-ho, en l'alcohol un auxiliar en la llur manca

En Douglas i la Piekford

d'inspiració unes voltes, i de geni creador altres; però l'existència d'aquests borratxos *genials* no justifica pas la borratxera d'aquests ciutadans que es fan presoners de la pròpia vilesa.

L'emmonar-se, digui's el que es vulgui, no té pas res d'humorístic, com pretén fer-nos creure el corresponçal de referència.

Un home que s'emborratxa és un ser que s'encanalla lentament.

Quan llencem una llambregada per les províncies i regions espanyoles per a veure quines són les més cultes, més intel·ligents o més treballadores, veiem que ho són les menys envilides, les que menys abusen d'alcohols i altres vicis.

La preponderància del caciquisme i de la misèria psíquica i fisiològica està en raó directa i triomfa esplendorosa en les regions on la borratxera té més adeptes i més partidaris.

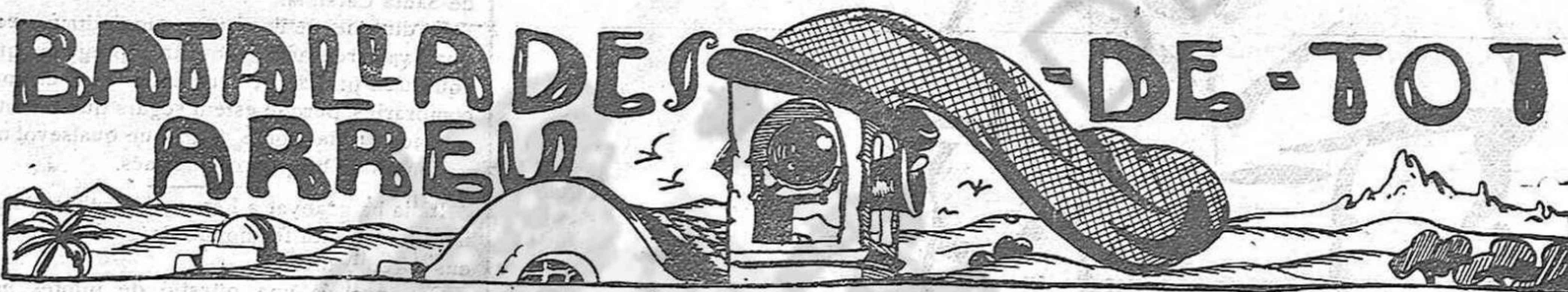
Cercar en el vi, o en qualsevol altre licor alcohòlic, una força i una energia de que no s'és capaç en estat normal, és donar proves de pobresa d'esperit a la vegada que de covardia ingènita.

Un ser que s'emmona, home o dona, no mereix compassió, com amb massa freqüència s'és dit; l'únic que mereix és el despreci de tothom.

Que són durs els meus conceptes, prou que ho sé; però les coses han de dir-se tal com es pensen i sots capa d'armini.

Humorisme la borratxera? No; vilesa, i la vilesa no pot ésser tractada amb quant blanc.

ANGEL PESTAÑA

LA IRA DEL CEL

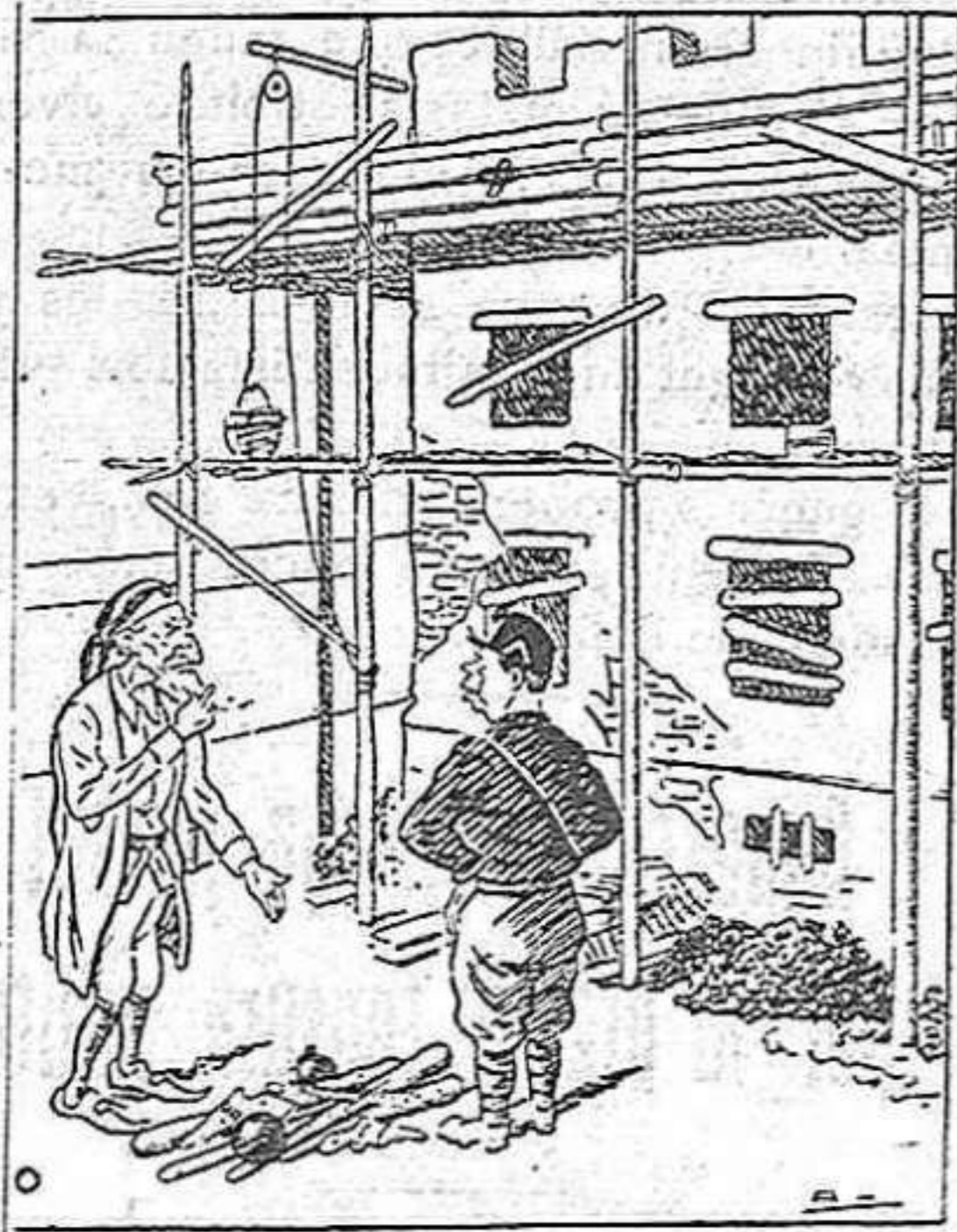
Al Déu Pare se'l representa amb la figura d'un vell repatani i atrab'liari, de llargues barbes, facespiga—segons hem vist en alguns tallers d'imatgeria religiosa—un triangle de llautó.

Potser al turment, a la incomoditat de dur aquest triangle clavat al clatell, es deu l'irascibilitat del Déu Pare. Això fa que, comptat i debatut, ens sembli perdonable. Perquè viure amb un triangle de llautó clavat al clatell, per Déu que es sigui, no ha de resultar massa còmode. Zeus, o sigui Júpiter Optim Màxim, ens resulta un déu alegre, vividor—en el millor sentit de la paraula—i cions molt aspres i pronunciades, i túnica de color blau de bugada. Al clatell hi porta, clavat amb una

sensual. Jehovà ja ens sembla menys recomanable.

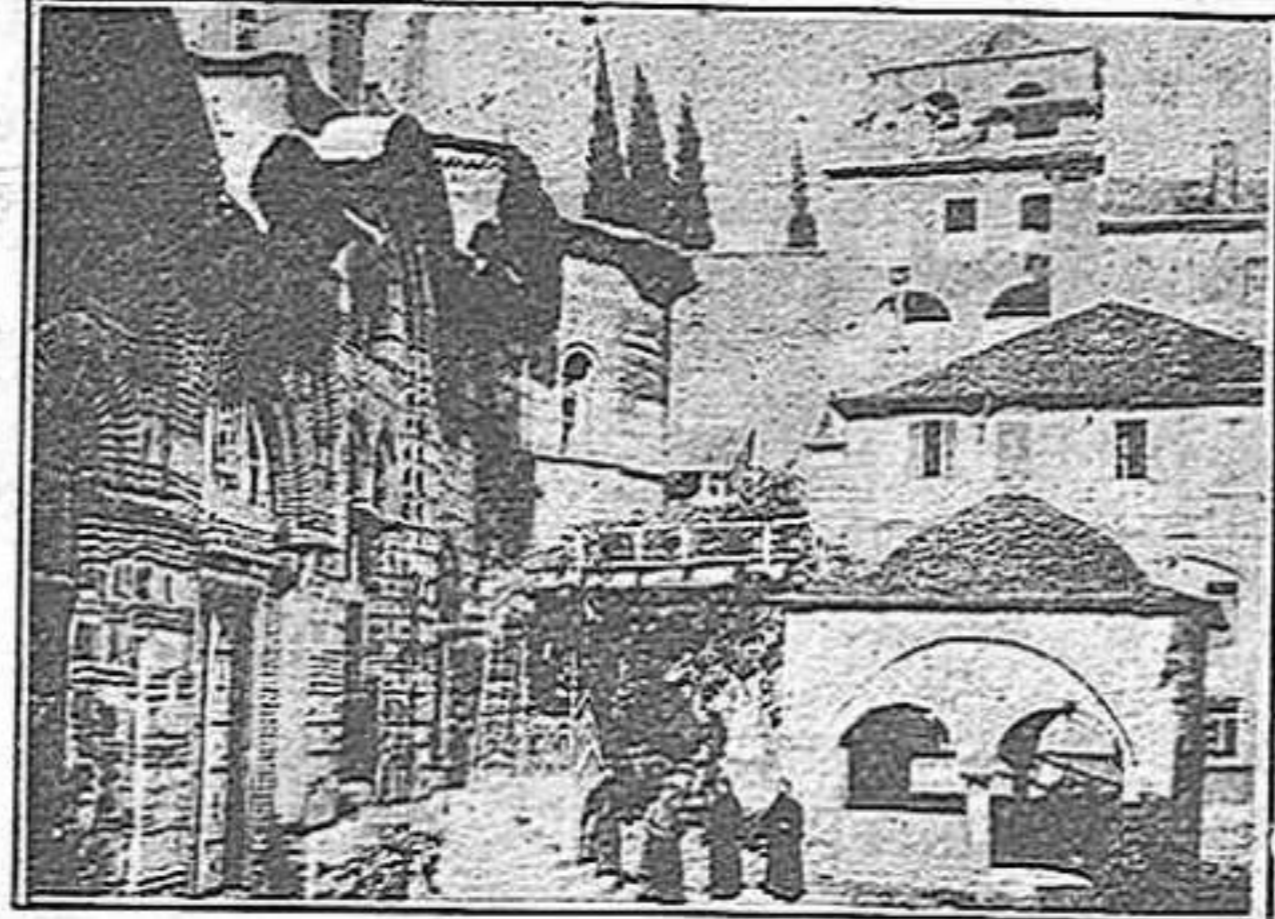
Crea la terra en set dies, i després, descontent de que les criatures que la poblen es diverteixin banyant-se, vestint-se amb elegància, menjant bé i bevent millor i estimant, els envia un aigua espantós—Gènesis, cap VII, ver. 17, 18, 19, 20, 21—Quan es disposen a construir una torre meravellosa, lo qual no ens sembla pecaminós i si digne de tots els elogis, ja que tal obra es devia a l'afany de glòria, els confón els llenguatges—Gènesis, cap. X, ver. 7, 8, 9—. Lo qual és una venjança de portera. Després, per si això fos poc i també fastiguejat de que l'home, sense fer cas dels seus consells de vell repatani es donés al pler i a l'alegria de viure, envia sobre Sodoma i Comorra

servi de Kilindar s'hi guardaven les mortals despulles de Sant Simeó i de Sant Sabas. Suposem que amb això n'hi havia prou per a que un esperit religiós—més el d'un Déu, en el que és d'esperar que la religiositat arribi a la quinta potència—considerés sagrat el monestir serbi de Kilindar. Però es veu que no era tan sagrat com ens

Pantaló: I amò aquest material vols pujar la casa? Em sembla que no farem res!

(De L'Asino de Milà)

El monestir serbi de Kilindar. Façana lateral de la capella en un dels patis interiors

una pluja de foc i de sofre—Gènesis, cap. XIX, ver. 24 i 25—.

La ploma se'ns cansa d'escriure tanta bona intenció i delicadesa. Val més que ho deixem córrer i anem al gra. El foc—que suposem, perquè creiem en una providència, serà del cel—ha destruït el monestir servi de Kilindar. Al monestir

Conjunt de cupuls de la capella municipal

pensàvem, si hem de creure en la justícia divina. Es veu que era un lloc de pecat i de cràpula.

Ara, que aquí, en confiança, sanoltes creiem que calia la pena de dissimular un xic i no fer-ho veure als pobres que encara tenen fe en la Providència.

LA PERVERSITAT DE L'INVENT

Sembla que l'art de l'inventor hagi entrat en una fase de manifesta perversitat, de palesa mala intenció. El gramofón, per exemple. Volen una cosa més terrible, més amoinadora, més espantosa que el gramofón? Es un trasto que es troba a totes les cases dolentes: a casa del nou ric, a ca-

M. A. Grindell Mathews

rets, violins, flautes, paelles i demés eines d'amoinar.

Dons ara, com si això fos poc, Mr. Grindell Mathews ha inventat una mena de llamp invisible que matarà a trenta quilòmetres de distància. Que els sembla? Quina bella persona, eh? Quins sentiments més humanitaris!

Què li farien vostès a Mr. Grindell Mathews per a premiar les seves bones intencions? Nosaltres ja ho sabem: li aplicariem el llamp de la seva invenció per a que ho anés a contar a Sant Pere.

SI QUE LA PUJAREM DRETA!

Aquesta caricatura de L'Asino—un periòdic que, no obstant l'oli de resina del pobre dictador italià, segueix essent valent—no mereix masses comentaris. Ja es porta l'oli ella mateixa.

Nosaltres només direm una cosa: que pobre món si es fes de moda pujar les cases amb aquest material!

Els espanyols a l'Olimpiada

..... «todo se ha perdido menos el honor.»

DIALEG IMAGINARI

El Camperol.—Però, home de Déu! Còm és que un jove com tu, amb energies, il·lusions i estudis—i ara que les pretensions abunden i l'ostentació és el succés del dia—s'entretingui essent un trist mestre d'estudi! Que no veus que això, amb tot i ésser l'ofici més respectable, és un moridor de gana?

El Mestre.—El destí, el terrible destí!.. Si poguéssim jugar varies vegades, no perdriem mai. Som molts els que fariem, però pocs els que poden desfer. Vull dir, que quan te n'adones, per bé o per mal, ja ets al pot. No pots sortir d'allí, és un pot tancat amb pany i clau i forrellat; és el pot de la vida. Si quan et fiques en aqueix pot, et pots adonar (cosa molt difícil perquè no hi ha reflexió, puix és

en la primera edat) del que hi ha a dintre, estàs salvat. Aleshores, t'hi ficaràs o no t'hi ficaràs, segons vegis. Altrament, estàs perdut, perdudíssim, ja que passaràs mala vida i aniràs a l'infern, perquè no faràs sinó renegar.

Però... què hi farem! Hi ha d'haver gent per a tot.

El Camperol.—Sí! Ves-te agafant per aquí! Això et donarà pa.

El Mestre.—Còm, què farieu?...

El Camperol.—Què faria? Faria que... aviat ho tindria llest: Vols aprofitar la força? Et poses a pagès, menes un carro o sinó te'n vas al moll de Barcelona que guanyaràs els duros a palades, i fora engúnies. Vols aprofitar les lletres? Col·loca't en un Banc... en una empresa comercial... En una oficina... i això, ho aconseguiràs amb una petita influència, et proporcionarà l'alegria del viure que ara

et roba l'ofici. Podràs viure a la capital i no desterrat com ara, al igual que els delinqüents. I encara poguessis dir allò de «les tristeses amb pa...», però ni aqueix consoll! Creu-me, agafa qualsevol cosa que no sigui l'ofici que tens. No facis el boig, escolta el que et dic.

El Mestre.—Tot el que volgueu. Però això aviat és dit. Per a fer el que dieu, a més a més de les circumstàncies, precisa algun ral. Que no veieu que l'home «pelat» no el vol ningú? Si voleu un empleu una mica regular, desseguida haureu de fer un dipòsit en metàl·lic com a garantia; i els mestres, ja tenen caixa oberta, ja, però és la caixa dels morts! Ademés, al moll hi han vàgues, els carros t'aixafen per mica que et descuidis, els Bancs «quebren», les oficines canvien d'amo i a la millor quedes plantat al carrer sense ofici ni benefici.

El Camperol.—Però, que no veus que ara ja hi ets sempre al carrer? I quin carrer! No passa, no.

MIQUEL RIBALTA

EL LLOP

Caçadors de Catalunya,
prepareu-vos, que ve el llop!
Pastors, vetlleu les ramades,
que ve mort de fam i foll!

Es covard, però té audàcia,
sobretot quan no va sol,
i fuig de la llum, com fugen
de la llum els malfactors.

A l'estendre la nit bruna
el seu mantell, silenciós
ell davallarà a la plana
deixant els cataus del bosc,
flairant en l'aire la presa
i amb els ulls treient-li foc.

Els fidels mastins són nobles
i l'abordanen resoltos;
poseu-lis collar de puntes
per lliurar-los del seu mós.

Ajudeu-los en la tasca,
que ells sols no són gaire forts,
i aneu-hi amb les escopetes,
si pot ser, de dos canons.

Caçadors de Catalunya,
prepareu-vos, que ve el llop!
Pastors, guardeu les ramades,
que ve mort de fam i foll!

FREDERIC GIRONELLA

REPICS

Continuen les declaracions sobre l'enfonsament de terres del Metropolità.

Segons llegirem a la premsa francesa, diuen que acabaran per allà a darrers d'aquest segle.

¶ Un mestre, que devia ésser un brètol, pegà en tal forma a un infant que fou assistit al Dispensari de Santa Catalina.

□ Es diu que de l'estirada que li donà a l'orella, quasi va arrencar-li. Nosaltres preguem que an aquest bon professor, l'enganxin a un carro d'escombraries, perquè estem segurs que tenint tanta estirada, faria doble feina que qualsevol matxo.

I en un de brigada encara més.

Itàlia ha guanyat a Espanya. Tothom diu que nosaltres vàrem fer-ho millor, però lo cert és que ens varen estovar.

Com que és una qüestió de pilotes no ens atrevim a parlar-ne amb tota llibertat.

El problema de la patata ha adquirit categoria de problema nacional. La majoria de les ciutats d'Espanya estan mancades d'aquest nutritiu tubèrcul.

Heu's aquí un problema per a la solució del qual no poden fer-hi res els bons governants.

Per a resoldre'l es necessiten governants que siguin uns «patateros».

Un diari, parlant de la passada sessió de l'Ajuntament de Badalona i de la reunió del Consell dels sis, diu: «El sexteto se reune».

Seria força interessant sapiguer si en aquesta reunió va tractar-se dels «concerts».

Res més indicat que un sextet parli d'aquestes coses.

El químic anglès Mr. Mathews ha inventat unes ones lluminoses invisibles que tenen la virtut—diem-ne virtut—de matar a tot bitxo vivent, homes o bèsties que toquin a molts metres de distància.

Aquest savi—diem-ne savi—ha fet les proves, que han obtingut un resultat satisfactori—diem-ne satisfactori.

A les guerres properes donarà gust veure com es mata a la gent igual que puces sense necessitat de sortir de l'oficina.

Aquest número ha passat per la prèvia censura militar

La Publicitat, amb pretext de l'estada a Barcelona de Mary i Douglas, ha fet un important reportatge titolat: «5.000 dentistes a la recerca d'un queixal».

No serà el queixal del seny?